

Repertoriumnummer	
2023 / 1937	
Datum van uitspraak	
22 augustus 2023	
Rolnummer	
2022/AB/195	
Beslissing waartegen beroep	
19/431/A	

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

vijfde kamer

Arrest

COVER 01-00003422080-0001-0012-02-01-1

GEHANDICAPTEN - tgemoeftkoming / soc of fisc voordelen gehandicapte
tegensprekeliik arrest
definitief

BELGISCHE STAAT, Bestuur van de Maatschappelijke Integratie (ON 0367.303.366),
vertegenwoordigd door de minister die de maatschappelijke integratie onder zijn
bevoegdheid heeft, met burelen te 1000 Brussel, Kruidtuinlaan 50 bus 100
appellante,
vertegenwoordigd door mr. VEELAERT Michel loco mr. BERGMANS Niels, advocaat te
EDEGEM,

tegen

K B. RRN , wonende te

geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. VINCENT Sebastian, advocaat te 3000 LEUVEN,

**

*

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluitend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de arbeidsrechtbank Leuven op 11 februari 2022, 5e kamer (A.R. 19/431/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 04 maart 2022,
- de conclusies voor de appellante,
- de conclusies voor de geïntimeerde,
- de voorgelegde stukken.

**

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 15 mei 2023, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen voor uitspraak.

De feiten en de rechtspleging in eerste aanleg

1.

De heer K (°15 december 1972) heeft de Irakese nationaliteit en kreeg in België de subsidiaire beschermingsstatus ingevolge een beslissing van het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen van 8 juni 2018. Hij geniet deze status blijkbaar nog steeds zoals blijkt uit de informatie die het Auditoraat Generaal bijbracht.

Hij verblijft sindsdien in België en diende op 14 november 2018 bij de FOD Sociale Zekerheid, directie-generaal personen met een handicap (hierna genoemd de FOD) een aanvraag in voor een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming.

Op 20 mei 2019 besliste de FOD om een inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) toe te kennen, met ingang van 1 december 2018 en voor onbepaalde duur.

De integratietegemoetkoming (IT) werd geweigerd omdat de vermindering van zelfredzaamheid niet werd bepaald op ten minste 7 punten (er werden 5 punten weerhouden).

2.

De heer K heeft met een verzoekschrift van 2 augustus 2019 bij de arbeidsrechtbank Leuven beroep aangetekend tegen deze beslissing tot weigering van de integratietegemoetkoming.

Op 8 augustus 2019 besliste de FOD dat de heer K geen recht had op tegemoetkomingen als persoon met een handicap:

“Het recht op de tegemoetkoming is afgewezen op 1 december 2018 omdat u niet voldoet aan de voorwaarden inzake nationaliteit (artikel 4 § 1 van de wet van 27 februari 1987, gewijzigd door de programmawet 24 december 2002, en het Koninklijk besluit van 14 juli 2006 tot uitvoering van artikel 4 § 2 van de wet van 27 februari 1987).”

Met zijn conclusies van 18 september 2019 breidde de heer Kanaan zijn vordering uit als volgt:

“In hoofdorde:

De beslissing dd. 20/05/2019 van de FOD Sociale Zekerheid, Directie-generaal Personen met een Handicap teniet te doen en te oordelen dat eiser WEL recht heeft op integratietegemoetkoming.

Te zeggen voor recht dat eiser als subsidiair beschermde wel recht heeft op een integratietegemoetkoming gelet op het feit dat artikel 4§1 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen voor personen met een handicap in strijd is met artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn (2011/95/EU) daar de Belgische wetgever het recht op een integratietegemoetkoming niet heeft willen beperken tot fundamentele sociale bijstands prestaties ten aanzien van subsidiair beschermde en dit recht ook niet kan beperken ten aanzien van sociaal beschermde gelet op het feit dat een integratietegemoetkoming als fundamentele sociale bijstandsprestatie beoordeeld dient te worden.

In ondergeschikte orde:

Gelet op de tegenstrijdige medische standpunten van partijen, vooraleer verder recht te doen, een gerechtsdeskundige aan te stellen met de gebruikelijke opdracht.

Te oordelen omtrent de kosten van het geding zoals voorzien in artikel 1017, lid 2 Ger.W.”.

3.

Op het PV van de zitting van 11 oktober 2019 van de arbeidsrechtbank werd geacteerd: “Eisende partij vraagt de aanstelling van een deskundige. Verwerende partij legt een bundel neer en gaat akkoord met de aanstelling van een deskundige voor de IT. Verwerende partij vraagt om de vordering betreffende de nationaliteitsvoorwaarde uit te stellen tot de uitspraak van het Hof van Cassatie. Pleidooien op tegenspraak. Debatten gesloten.

Mondeling advies O.M.: aanstelling deskundige — IT, het overige van de betwisting naar de rol

Replieken: geen”.

Met een tussenvonnis van 8 november 2019 werd de vordering ontvankelijk verklaard en werd Prof. Dr. M. L. [redacted] aangesteld als deskundige.

4.

De deskundige kwam tot het volgende besluit in zijn verslag van 23 februari 2020:

“De heer K. [redacted] maakte als 5-jarige poliomyelitis door met belangrijke sequelen van spierhypotrofie en mobiliteitsbeperking van rechter bovenste en onderste lidmaat, heeft een visusprobleem ten gevolge van open hoek glaucoom en doorgemaakte hypertensieve uveïtis van het rechter oog, arthrose van de wervelkolom, schildkliergoiter en posttraumatisch stressdisorder waardoor zijn zelfredzaamheid verminderd is.

Na studie van het volledig medisch dossier en na onderzoek van betrokkene op 13 januari 2020 kan worden besloten dat de heer K. [redacted] vanaf 01 december 2018 een verminderde zelfredzaamheid vertoont zoals omschreven bij artikel 2 §2 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkoming aan gehandicapten en bij Ministerieel besluit van 30 juli 1987 tot vaststelling van de categorieën en van de evaluatie van de graad van zelfredzaamheid.

Hij behaalt een totale score van 9 punten op 18 : verplaatsing 1, voeding 1, persoonlijke hygiëne 2, onderhoud woonst 3, toezicht 1 en sociale contacten 1 punt.”.

5.

Op de zitting van 24 april 2020 werd de zaak op verzoek van de partijen naar de bijzondere rol verzonden in afwachting van "het cassatiearrest".

De procedure voor het Hof van Cassatie betrof de zaak van een andere persoon begunstigde van de subsidiaire bescherming aan wie de FOD hem de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming zoals voorzien in de Wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap (Wet Tegemoetkomingen Gehandicapten) had ontzegd, om reden dat hij de nationaliteitsvereiste, opgelegd door of krachtens artikel 4 van deze wet, niet vervult. DE FOD had cassatieberoep ingesteld tegen het arrest waarbij zijn beslissing hervormd werd.

6.

De zaak van de heer K. werd op gezamenlijk verzoek van de partijen opnieuw vastgesteld waarbij op het PV van de zitting werd geacteerd dat de partijen verklaarden dat het Hof van Cassatie zich op 22 juni 2020 had uitgesproken.

De heer K. vroeg de bekrachtiging van het deskundigenverslag. De FOD verklaarde dat hij zich naar de wijsheid van de rechtbank gedroeg met betrekking tot het deskundigenverslag.

Met een vonnis van 11 februari 2022 verklaarde de rechtbank de vordering als volgt gegrond:

"Zegt voor recht dat eisende partij met ingang van 1 december 2018 gerechtigd is op een integratietegemoetkoming in categorie 2, onder voorbehoud van de in aanmerking te nemen inkomsten."

Het hoger beroep

7.

De FOD stelde hoger beroep in en vordert:

*"...het vonnis a quo te hervormen en, doende wat de eerste rechter had moeten doen, te zeggen voor recht dat geïntimeerde met ingang van 1 december 2020 gerechtigd is op een integratietegemoetkoming in categorie 2, onder voorbehoud van de in aanmerking te nemen inkomsten;
Kosten als naar recht."*

8.

De heer K. vraagt de bevestiging van het vonnis.

9.

Het bestreden vonnis werd ter kennis gebracht met een gerechtsbrief van 18 februari 2022. Het hoger beroep is ontvankelijk.

Bespreking

10.

De Belgische Staat steunt het hoger beroep op een dienstnota van “november 2020” en haar verzoekschrift tot hoger beroep en haar conclusies bevatten niets meer dan de woordelijke herhaling van de inhoud van deze dienstnota (enig stuk van de Belgische Staat in hoger beroep).

Deze dienstnota luidt als volgt:

“1. Context

In zijn arrest van 22 juni 2020 heeft het Hof van Cassatie het arrest van het Arbeidshof van 28 augustus 2018 bevestigd. Het Hof heeft geoordeeld dat de nationaliteitsvoorwaarde van de wet betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap niet in overeenstemming is met artikel 29, §1 van de Kwalificatierichtlijn.

Artikel 29, § 1 van de kwalificatierichtlijn legt elke lidstaat een resultaatsverplichting op. Personen die in een lidstaat internationale bescherming genieten hebben recht op de nodige bijstand, in de zin van sociale bijstand ontvangen zoals de onderdanen van die lidstaat.

- *Onder personen die internationale bescherming genieten vallen zowel personen die de vluchtelingenstatus als personen die de subsidiairebeschermingsstatus hebben verkregen.*

Subsidiaire bescherming wordt toegekend aan mensen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of voor een verblijf op grond van medische redenen, en die aantonen een reëel risico te lopen op ernstige schade in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Begunstigden van de subsidiairebeschermingsstatus dienen dezelfde noodzakelijke sociale bijstand te verkrijgen zoals de onderdanen van die lidstaat.

2. Gevolg van het arrest

Op grond van het arrest van het Hof van Cassatie en de kwalificatierichtlijn vallen personen die beschikken over de subsidiairebeschermingsstatus onder de nationaliteitsvoorwaarde voor de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming.

3. Praktische toepassing van de maatregel

Naar aanleiding van dit arrest dient onze praktijk in de toekomst te veranderen. Aangezien de subsidiairebeschermingsstatus niet in het rijksregister wordt vermeld, kan een recht worden verkregen als de persoon een document voorlegt waaruit deze status blijkt.

Er vindt jaarlijks een ambtshalve controle plaats van dit statuut. Het statuut kan maximaal voor 5 jaar worden bekomen.

Tegemoetkomingen aan personen, die genieten van de subsidiairebeschermingsstatus, kunnen worden toegekend aan de personen: die reeds een aanvraag deden, die nog niet behandeld is, en de nieuwe aanvragen die worden ingediend vanaf de publicatiedatum van deze dienstnota.”

11.

- De heer K laat van zijn kant het volgende gelden:
- *dat hij als subsidiair beschermde recht heeft op een integratietegemoetkoming in de zin van de wet van 27 februari 1987 wordt in het licht van recente cassatierechtspraak (Cass. 22 juni 2020, S.18.0086.F) niet meer betwist;*
  - *de FOD Sociale Zekerheid voert in haar beroepsschrift aan dat in casu de integratietegemoetkoming slechts kan toegekend worden vanaf 1 december 2020 omdat dit zo bepaald zou zijn in een 'dienstnota van november 2020';*
  - *het is niet duidelijk op welke wettelijke basis de FOD Sociale Zekerheid gerechtigd zou zijn om af te wijken van de gemeenrechtelijke regels betreffende de toekenning van de integratietegemoetkoming. Daarbij stelt zich de vraag of een verschil in toepassing bij subsidiair beschermden wel verzoenbaar is met artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn (Europese richtlijn 2011/95/EU).*
  - *De heer K is van mening dat hij wel aanspraak maakt op een integratietegemoetkoming sedert 1 december 2018.*
  - *Het vonnis van de arbeidsrechtbank van Leuven dient dan ook te worden bevestigd.*

12.

De Belgische Staat stelde slechts beperkt hoger beroep in. Zij betwist met name als dusdanig niet de beslissing van de eerste rechter in zover deze op basis van het advies van de geneesheer deskundige oordeelde dat de heer K vanaf 1 december 2018 een verminderde zelfredzaamheid vertoont met een totale score van 9 punten op 18.

13.

De Wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap bepaalt in artikel 4:

" § 1. De tegemoetkomingen bedoeld in artikel 1 kunnen enkel toegekend worden aan een persoon die zijn werkelijke verblijfplaats in België heeft en die :

1° Belg is;

2° onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie;

3° Marokkaan, Algerijn of Tunesiër is en die voldoet aan de voorwaarden van de Verordening (EEG) nr. 1408 van 14 juni 1971 van de Raad van de Europese gemeenschappen betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen;

4° staatloos is en die onder de toepassing valt van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend in New York op 28 september 1954 en goedgekeurd door de wet van 12 mei 1960;

5° vluchteling is zoals bedoeld in artikel 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

(...)".

De persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, is niet opgenomen in deze lijst.

In een uitgebreid gemotiveerd arrest van 22 juni 2020, (S.18.0086.F) heeft het Hof van Cassatie, op eensluidend advies van de Advocaat-Generaal, uiteengezet waarom het arbeidshof in het bestreden arrest, ondanks de voormelde wettelijke bepalingen, terecht had geoordeeld dat de betrokkene die, zoals de heer K van de subsidiaire beschermingsstatus genoot, recht had op de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming:

“Krachtens artikel 29.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zorgen de lidstaten ervoor dat personen die internationale bescherming genieten, in de lidstaat die deze bescherming heeft toegekend, de nodige bijstand in de zin van sociale bijstand ontvangen, zoals de onderdanen van die lidstaat.

Artikel 29.2 bepaalt dat, in afwijking van de algemene regel in lid 1, de lidstaten de sociale bijstand voor personen met de subsidiaire beschermingsstatus kunnen beperken tot de meest fundamentele prestaties die, wat niveau en toegangsvoorwaarden betreft, moeten overeenkomen met die welke voor de eigen onderdanen gelden.

Volgens considerans 45 van deze richtlijn moet de mogelijkheid om dergelijke bijstand te beperken tot de fundamentele prestaties, zodanig worden opgevat dat hieronder ten minste minimale inkomenssteun, steun bij ziekte of zwangerschap en bij hulpverlening aan ouders begrepen is, in de mate waarin deze prestaties overeenkomstig het nationale recht aan eigen onderdanen worden toegekend.

In het arrest C-713/17, Ayubi, van 21 november 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, geoordeeld dat “uit [zijn vaste rechtspraak] volgt dat in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn, particulieren zich voor de nationale rechter op die bepalingen kunnen beroepen tegen de staat, wanneer deze heeft nagelaten de richtlijn tijdig in nationaal recht om te zetten, dan wel deze onjuist heeft omgezet”, dat artikel 29.1 van de richtlijn 2011/95/EU “aan elke lidstaat [...] de ondubbelzinnig geformuleerde, nauwkeurige en onvoorwaardelijke resultaatsverplichting oplegt om ervoor te zorgen dat elke vluchteling aan wie hij bescherming verleent, dezelfde sociale bijstand als de eigen onderdanen ontvangt”, en dat “nationale rechters en overheidsinstanties, wanneer zij de nationale regeling niet in overeenstemming met de eisen van het Unierecht kunnen uitleggen en toepassen, gehouden zijn het Unierecht in volle omvang toe te passen en de door dit recht aan particulieren toegekende rechten te beschermen, waarbij zij zo nodig elke strijdige bepaling van nationaal recht buiten toepassing dienen te laten”, en heeft dit Hof beslist dat “een vluchteling zich voor de nationale rechterlijke instanties kan beroepen op de onverenigbaarheid van een [nationale] regeling [...] met artikel 29.1 [voornoemd] om de uit die regeling resulterende beperking van zijn rechten te doen opheffen”.

Krachtens artikel 2, a), van diezelfde richtlijn omvat de internationale bescherming de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Hieruit volgt kennelijk dat artikel 29.1 van de richtlijn aan elke lidstaat een nauwkeurige en onvoorwaardelijke resultaatsverplichting oplegt om ervoor te zorgen dat eenieder, die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en aan wie hij bescherming verleent, dezelfde nodige sociale bijstand ontvangt als die voorzien voor de eigen onderdanen, en dat de begunstigde deze bepaling kan aanvoeren voor de nationale rechterlijke instanties, namelijk om de onverenigbaarheid van een nationale regeling met deze bepaling op te werpen, zodat de beperking van zijn rechten die deze regeling inhoudt, wordt geweerd. Er is dus geen grond om de eerste prejudiciële vraag die de eiser voorstelt, te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het arrest C-571/10, Kamberaj, van 24 april 2012, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie artikel 11.4 van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen van derde landen, dat de lidstaten toelaat, als het om de sociale bijstand en sociale bescherming voorzien in artikel 11.1, sub d), gaat, de gelijke behandeling met de eigen onderdanen te beperken tot de belangrijkste prestaties, aldus uitgelegd dat, blijkens considerans 13 van dezelfde richtlijn “het begrip belangrijkste uitkeringen en prestaties ten minste de minimale inkomenssteun en de steun bij ziekte, bij zwangerschap, bij hulpverlening aan ouders en bij langdurige verzorging omvat”, dat de voorziene afwijking “strikt moet worden uitgelegd” en dat “een overheidsorgaan [...] de afwijking slechts kan opwerpen indien de instanties die in de betrokken lidstaat bevoegd zijn om aan die richtlijn uitvoering te geven duidelijk te kennen hebben gegeven, zich op die afwijking te zullen beroepen”.

Artikel 11.1, eerste lid, d), en 11.4, toegelicht in consideransen 12 en 13, van de richtlijn 2003/109/EG en artikel 29.1 en 29.2, toegelicht in considerans 45 van de richtlijn 2011/95/EU, voorzien op analoge wijze in een gelijkheidsbeginsel inzake sociale bescherming en een afwijking die de lidstaten toelaat zich te beperken tot de belangrijkste prestaties. Daaruit volgt kennelijk dat de afwijking voorzien in artikel 29.2 van de richtlijn 2011/95/EU strikt moet worden uitgelegd en dat de Belgische Staat de afwijking slechts kan opwerpen indien hij duidelijk te kennen heeft gegeven zich op die afwijking te zullen beroepen. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat artikel 3 van de wet van 8 december 2013 tot wijziging van de Wet Inkomensgarantie Ouderen, deze sociale bescherming, op grond van artikel 29.1 van de richtlijn 2011/95/EU, uitbreidt tot de genietters van de subsidiaire beschermingsstatus. De parlementaire voorbereiding van de artikelen 30 en 31 van de wet van 21 december 2013 houdende dringende diverse bepalingen inzake sociale wetgeving, stipt aan dat deze bepalingen de persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, vrijstelt van de verblijfsvoorwaarde inzake de algemene kinderbijslag voor loonarbeiders en de gewaarborgde gezinsbijslag, om een einde te stellen aan een discriminatie vastgesteld in het arrest 42/2012 van het Grondwettelijk Hof. Evenzo, breidt artikel 2 van de wet van 21 juli 2016 houdende wijziging van de Leefloonwet het toepassingsgebied van deze wet uit tot de begunstigten van de subsidiaire bescherming, opdat zij zouden worden behandeld op een vergelijkbare manier als de erkende vluchtelingen. Ten slotte, werd voornoemd artikel 29.2 niet omgezet in de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, noch in de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, noch in de OCMW-wet, omdat deze bepaling behoort tot de

bevoegdheid van andere overheidsdiensten en in de relevante wetgeving moet worden omgezet.

De termijn om richtlijn 2011/95/EU om te zetten, bepaald in haar artikel 39, is verstreken op 21 december 2013, de wetgever heeft artikel 29.1 slechts gedeeltelijk omgezet en hij heeft noch door deze gedeeltelijke omzetting, noch in de aangehaalde parlementaire voorbereiding, noch op andere wijze, te kennen gegeven zich op de afwijking voorzien in het tweede lid te zullen beroepen.

Krachtens artikel 29.1 van de richtlijn 2011/95/EU genieten de begunstigden van de subsidiaire bescherming derhalve van dezelfde noodzakelijke sociale bijstand als deze voorzien voor de Belgen.

Het arrest stelt vast dat de verweerder een begunstigde van de subsidiaire bescherming is en dat de eiser hem de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming zoals voorzien in de Wet Tegemoetkomingen Gehandicapten ontzegt, om reden dat hij de nationaliteitsvereiste, opgelegd door of krachtens artikel 4 van deze wet, niet vervult.

Het arrest oordeelt dat de Belgische Staat geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 29.2 en beslist, op grond van artikel 29.1, dat de verweerder aanspraak kan maken op deze tegemoetkomingen.

Door dit te beslissen, schendt het arrest noch artikel 288, derde lid, VWEU, noch enige andere van voornoemde wetsbepalingen.

Het middel kan niet worden aangenomen.

Er bestaat geen grond om de tweede prejudiciële vraag die de eiser voorstelt, te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, daar die van de onjuiste veronderstelling uitgaat dat de Belgische Staat gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid voorzien bij artikel 29.2 van de richtlijn 2011/95/EU.”.

14.

Deze overwegingen gelden evenzeer in het geval van de heer K.

Zoals ook blijkt uit de eigen interne nota van de Belgische Staat heeft zij geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 29.2 van de richtlijn 2011/95/EU dat bepaalt dat, in afwijking van de algemene regel in lid 1, de lidstaten de sociale bijstand voor personen met de subsidiaire beschermingsstatus kunnen beperken tot de meest fundamentele prestaties die, wat niveau en toegangsvoorwaarden betreft, moeten overeenkomen met die welke voor de eigen onderdanen gelden.

Bijgevolg kan de heer K, net zoals de betrokkene in de zaak die aan de basis lag van het voormelde cassatiearrest, zich tegenover de Belgische Staat beroepen op de rechtstreekse werking van artikel 29.1 van de richtlijn 2011/95/EU, waar de Belgische Staat heeft nagelaten deze bepaling uiterlijk 21 december 2013 in nationaal recht om te zetten wat betreft het recht van de begunstigde van de subsidiaire bescherming op de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming zoals voorzien in de Wet Tegemoetkomingen Gehandicapten.

De heer K heeft bijgevolg recht op deze uitkeringen vanaf zijn aanvraag, hetzij 1 december 2018, toen hij reeds van de subsidiaire beschermingsstatus genoot en niet pas vanaf 1 december 2020 zoals de Belgische Staat aanvoert.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

De Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werd nageleefd.

Het arbeidshof oordeelt op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Gehoord het eensluidend mondeling advies van advocaat-generaal mevrouw Van den Bi

Het hoger beroep is ontvankelijk maar ongegrond.

Legt de kosten van het geding in hoger beroep, ten laste van de Belgische Staat, begroot op 204,09 euro rechtsplegingsvergoeding voor de heer K;

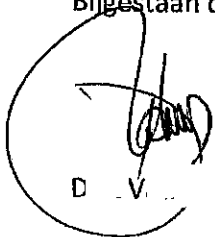
Aldus gewezen en ondertekend door de vijfde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

C C , kamervoorzitter,

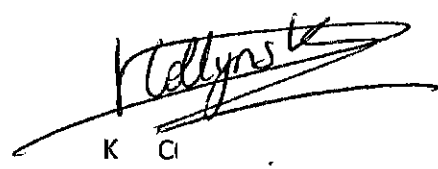
H V , raadshere in sociale zaken, werkgever,

K C , raadshere in sociale zaken, werknemer-arbeider,

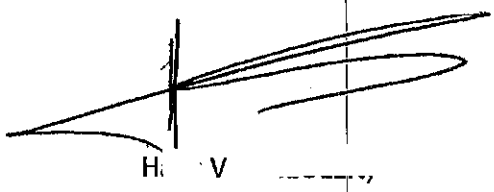
Bilgestaan door C Va , griffier

D V

K C

H V

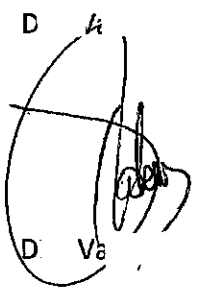

C C

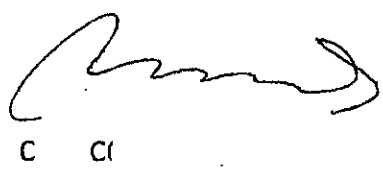
en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 22 augustus 2023 door:

C C , kamervoorzitter,

D Va , griffier

D Va

C C

